

## عنوان مقاله:

بررسی مزیت و معایب چهار طرح تغذیه مصنوعی در سه استان کشور

## محل انتشار:

نخستین همایش آبخیزداری و مدیریت استحصال آب در حوضه های آبخیز (سال: 1380)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

## نویسنده:

نصرتالله کلاتتری - گروه زمین شناسی دانشکده علوم دانشگاه شهید چمران اهواز

## خلاصه مقاله:

در نقاط مختلف ایران با توجه به شرایط اقلیمی از دهها قرن تا کنون ذخیره آب سطحی به منظور افزایش آب زیر زمینی متداول بوده است ولی در حدود چندین دهه است که علاوه بر روش های سنتی تغذیه مصنوعی، تکنیک های جدید دیگری، نیز معرفی شده است. از دهه چهل تا کنون بیشتر طرح های تغذیه مصنوعی که در ایران اجرا شده عمدتاً از نوع حوضچه ای و پخش سیلاب می باشد و در این زمینه سرمایه گذاری چشمگیری در اقصی نقاط کشور صورت گرفته است. ولی از بین طرح های تغذیه مصنوعی و یا طرح های که تغذیه مصنوعی هدف توأم آنها بوده است. تعداد خیلی زیادی از بازدهی مناسبی برخوردار نبوده اند. یکی از عوامل عدم بهره وری بهینه از این طرحها، عدم مطالعه دقیق اولیه و در نظر نگرفتن بهره برداری جانبی این گونه طرح ها می باشد. با توجه به مطالعاتی که روی چندین طرح تغذیه مصنوعی و مهار سیلاب در نقاط مختلف ایران صورت گرفته (طرح تغذیه مصنوعی شبستر استان آذربایجان شرقی، طرح مهار سیلاب و تغذیه مصنوعی کبودر آهنگ استان همدان، طرح تغذیه مصنوعی جاشک و همچنین طرح مهار سیلاب و تغذیه مصنوعی آردو و تغذیه مصنوعی آردو در استان بوشهر) بازدهی و عدم بازدهی در رابطه با زمین شناسی و امکان سنجی آنها در این نوشتار مورد بررسی قرار می گیرد.

## کلمات کلیدی:

تغذیه مصنوعی، مهار سیلاب، پخش سیلاب، بازدهی بهره وری بهینه

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/10833>

